lise Päikese Maa olemasolust kunagi teada saanud, sest kõik loomad ja putukad on sellest kohustatud vaikima. Mina aga olen kohustusest vaba ja tahan sind aidata. Homme õhtul tuleb ema käskjalg pärima teateid minu tervisest. Sina ja Peedu võite siis käskjalaga minu koju reisida.“

„Kui tore! On see maa väga kaugel?“ hõiskas Malle.

Äkki vaikisid mõlemad, kuuldes kohinat pea kohal. Vesiroos rullis oma valgeid õislehti kokku ja sulges neid nupuks. Mõlemad vestlejad ei pannud tähele, et vesiroos udu ja niiskuse eest kaitsemiseks sulges õie. Mõlemad istusid nüüd õie sees vangis, sest mingit väljapääsuteed nad ei leidnud.

„Meil tuleb siin ööbida, enne hommikut ei ava end vesiroos,“ ütles Maisi-Lii õiepõhjale tolmukate vahele istudes.

„Ma kardan, sest õis kiigub vees nagu paat. Viimati kannab ta meid ära võõrastesse vetesse,“ sosistas nukk.

„Ära karda! Ma tean, et vesiroos asub tugeval varrel, mille ots on juurena ojapõhjas kõvasti kinni.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 42